

Arrest

nr. 110 894 van 27 september 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 11 april 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 11 maart 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 augustus 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 augustus 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. G. PIERRE, die loco advocaat C. DELMOTTE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij dient op 31 januari 2012 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2.Op 11 maart 2013 wordt voormelde aanvraag onontvankelijk verklaard. Tevens wordt beslist tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit zijn de bestreden beslissingen, die luiden als volgt:

“in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene vroeg op 09.12.2009 in België asiel aan. Op 17.03.2010 weigerde het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming. Betrokkene diende hieropvolgend op 24.03.2010 tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). Dit beroep werd door de RVV verworpen op 21.05.2010.

De duur van de procedure – namelijk iets minder dan 6 maanden – was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr 89.980 van 02.10.2000)

Betrokkene beweert dat het voor hem onmogelijk en onverantwoord is om de aanvraag te doen vanuit zijn thuisland omdat zijn leven daar ernstig gevaar zou lopen, doch hij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat het voor betrokkene onmogelijk en onverantwoord is om de aanvraag te doen vanuit zijn thuisland omdat zijn leven daar ernstig gevaar zou lopen, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Ook het aangehaalde art. 1 van het Verdrag tegen foltering en andere, wrede onmenselijke of onterende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York op 10.12.1984, kan niet weerhouden worden aangezien hier dezelfde motivering geldt als voor art. 3 van het EVRM.

Verder beweert betrokkene dat er vele familieleden van hem legaal in België verblijven. Hij beroept zich hiervoor dan ook op art. 8 EVRM. Echter, wat het inroepen van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkene niet aantoonde dat er nog andere familieleden van hem in België verblijven. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Bovendien dient er gesteld te worden dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven.

Wat de verwijzing naar de wet van 22.12.1999 betreft; dit was een enige en unieke operatie, de criteria voor regularisatie vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot regularisatie op grond van art. 9bis van de wet van 1980.

De overige aangehaalde elementen (betrokkene zou inspanningen leveren om onze taal eigen te worden, zou werkwillig zijn, zou een werkaanbieding hebben, zou een grote vrienden- en kennissenkring hebben en zou zich de Belgische samenlevingsnormen in hoge mate eigen hebben gemaakt) verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Bovendien legt betrokkene geen enkel stuk voor die zijn wil tot integratie kan bewijzen. Indien betrokkene toch dergelijke bewijzen kan voorleggen, kunnen de elementen met betrekking tot de integratie het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9, al 2 van de wet van 15.12.1980. “

“Bevel om het grondgebied te verlaten

In uitvoering van de beslissing van

G.W., administratief assistent

Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

T.S. geboren te {...} nationaliteit: Turkije

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten:

{..}, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

1° hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en/of geldig visum.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Verwerende partij werpt in de nota met opmerkingen de exceptie van onontvankelijkheid op ten aanzien van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Zij stelt dat het in casu om een gebonden bevoegdheid gaat.

2.2. Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zo veel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 116-117*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel, en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr.148.037). Opdat zij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoekende partij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet verzoekende partij bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen heeft artikel 7 van de Vreemdelingenwet gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel luidt als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven.”

In casu werd het bevel om het grondgebied te verlaten gegeven in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, op grond van de vaststelling dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder in bezit te zijn van de vereiste documenten. Deze motivering is afdoende en draagkrachtig en strookt met de gegevens van het administratief dossier. Aldus beschikt de staatssecretaris ter zake over een gebonden bevoegdheid.

Niettegenstaande bovenstaande vaststellingen dient de Raad echter op te merken dat geen bevel mag worden gegeven of dat het bevel niet mag ten uitvoer worden gelegd wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM, cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948).

Het EVRM primeert op de Vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van de thans voorliggende betwisting de gegrondheid te onderzoeken van de middelen die gestoeld worden op een schending van de hogere verdragsbepalingen, in casu het EVRM. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291).

Bij de uiteenzetting van haar middelen voert verzoekende partij geen gegronde schending aan van het EVRM. Bijgevolg doet het betoog van de verzoekende partij geen afbreuk aan de gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris ter zake.

Het beroep is niet ontvankelijk bij gebrek aan het rechtens vereiste belang ten aanzien van de tweede bestreden beslissing.

3. Onderzoek van het beroep gericht tegen de eerste bestreden beslissing

3.1. In een eerste middel voert verzoekende partij de schending aan van de artikelen 41, §1 en 42 van de wet op het gebruik van talen in bestuurszaken van 18 juli 1966, evenals de schending van de rechten van verdediging, alsook van de beginselen van behoorlijk bestuur en het recht op een evenwichtige en tegensprekelijke procedure.

Verzoekende partij betoogt als volgt:

“PREMIER MOYEN PRIS DE LA VIOLATION DES ARTICLES 41 §1er ET 42 DES LOIS SUR L'EMPLOI DES LANGUES EN MATIERE ADMINISTRATIVE COORDONNEES LE 18.07.1966, AINSI QUE DES PRINCIPES DU RESPECT DES DROITS DE LA DEFENSE, DE BONNE ADMINISTRATION D'EQUITABLE PROCEDURE ET DU CONTRADICTOIRE EN TANT QUE PRINCIPES GENERAUX DE DROIT

ATTENDU QUE la décision du délégué de Madame le Secrétaire d'Etat à l'Asile et la Migration, à l'intégration Sociale et à la lutte contre la pauvreté, datée du 11.03.2013, notifiée le 13.03.2013, en ce qu'elle estime irrecevable la demande d'autorisation de séjour introduite le 31.01.2012 sur base de l'article 9 bis de la loi du 15.12.1980 sur les étrangers, viole les articles 41 §1er et 42 des lois sur l'emploi des langues en matière administrative, coordonnées le 18.07.1966, ainsi que les principes du respect des droits de la défense, de bonne administration, d'équitable procédure et du contradictoire en tant que principes généraux de droit;

ATTENDU QUE selon l'article 41 §1er des lois sur l'emploi des langues en matière administrative, coordonnées le 18.07.1966, stipule que: «Les services centraux utilisent dans leurs rapports avec les particuliers celle des trois langues, dont ces particuliers font usage »;

QUE l'article 42 de ces mêmes lois prévoit que : «Les services centraux rédigent les actes, certificats, déclarations et autorisations dans celle des trois langues, dont le particulier requiert l'emploi»;

QU'en l'espèce, la demande d'autorisation de séjour introduite le 31.01.2012, au nom du requérant, a été rédigée en néerlandais, s'agissant de la langue du précédent conseil du requérant, lequel était l'auteur de ladite demande et résidait en Région Flamande;

QUE cependant, le requérant réside d HERSTAL, ville située en Région Wallonne, donc d'expression française; que le requérant a appris la langue de sa ville d'adoption et s'exprime donc en français ;

QUE l'Etat Beige était bien conscient de la nécessité de l'utilisation de la langue française, puisque l'acte attaqué a été notifié en néerlandais et en français; que cependant l'utilisation du français n'a été que partielle et donc inadéquate ;

QUE l'Etat Beige ne s'est nullement conforme aux articles 41 §1er et 42 des lois sur l'emploi des langues en matière administrative, coordonnées le 18.07.1966;

QUE les deux premières pages de la décision attaquée sont rédigées en français; qu'elles ne constituent qu'une simple lettre de notification; que le requérant est informé de l'irrecevabilité de la demande d'autorisation de séjour introduite le 31.01.2012; que cependant les motifs de la décision n'apparaissent pas ; que l'Etat Beige se contente de la mention « Motifs : voir annexe »;

QUE l'annexe contient en effet les arguments censés justifier la décision de l'Etat Beige; qu'elle est cependant rédigée en néerlandais seulement, l'Etat Belge n'ayant pas pris la peine de la traduire... ;

QU'il est tout a fait anormal que le requérant soit informé, en français, de l'irrecevabilité de sa demande d'autorisation de séjour, mais que la motivation de cette décision soit libellée en néerlandais sans qu'aucune traduction en français ne soit jointe;

ATTENDU QUE le premier moyen pris de la violation des articles 41 § 1er et 42 des lois sur l'emploi des langues en matière administrative, coordonnées le 18.07.1966, ainsi que des principes du respect des droits de la défense, de bonne administration, d'équitable procédure et du contradictoire en tant que principes généraux de droit, est des lors fondé; »

3.2. Artikel 41, § 1 van de Taalwet Bestuurszaken luidt als volgt:

“De centrale diensten maken voor hun betrekkingen met de particulieren gebruik van de drie talen waarvan de betrokkenen zich hebben bediend.”

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker zijn aanvraag indiende in het Nederlands. De beslissing waarbij op de aanvraag van verzoeker geantwoord wordt, gaat uit van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en

Armoedebestrijding, dus een centrale dienst. Deze is er bijgevolg toe gehouden de beslissing in navolging van deze aanvraag eveneens in het Nederlands op te stellen.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing in het Nederlands is gesteld. Noch het gegeven dat verzoeker in tussentijd verhuisd is naar een Franstalige gemeente, noch het gegeven dat de instructie aan deze gemeente – die geen onderdeel uitmaakt van de bestreden beslissing en aldus geen invloed heeft op de rechtmatigheid ervan – in het Frans is gesteld, kan afbreuk doen aan het feit dat de gemachtigde te dezen op correcte wijze met inachtneming van de bepalingen inzake het gebruik van de talen in bestuurszaken de bestreden beslissing zelf in het Nederlands heeft opgesteld. Artikel 39, § 2, eerste lid van de Taalwet Bestuurszaken luidt immers als volgt: *“In hun betrekkingen met de plaatselijke en gewestelijke diensten uit het Nederlandse, het Franse en het Duitse taalgebied, gebruiken de centrale diensten de taal van het gebied.”*

Hieruit volgt dat deze instructie van een centrale dienst, die tevens het formulier van kennisgeving vormt, aan de burgemeester van een Franstalige gemeente in het Frans moest worden opgesteld. Verzoeker ontkent niet dat hij op het moment van de kennisgeving van de bestreden beslissing woonde in het Franse taalgebied.

Er doet zich geen schending van de artikelen 41 en 42 van de Taalwet Bestuurszaken voor, noch doet zich een schending voor van de andere door de verzoekende partij ingeroepen beginselen van behoorlijk bestuur.

3.3. Het eerste middel is ongegrond.

3.4. In een tweede middel voert verzoekende partij de schending aan van artikel 26 van het Internationaal Verdrag van New York van 19 december 1966, van artikel 14 van het EVRM, van artikel 4 van het Protocol nr. 4 van 16 november 1963 en van artikel 1 van het Protocol nr. 12 van 4 november 2000 bij het EVRM.

Verzoekende partij betoogt als volgt:

SECOND MOYEN PRIS DE LA VIOLATION DE L'ARTICLE 26 DU FACTE INTERNATIONAL DE NEW YORK DU 19.12.1966. DE/VARTICLE 14 DE-LA CONVENTION DE SAUVEGARDE DES DROITS DE L'HOMME ET DES LIBERTES FONDAMENTALES DU 04.11.1950, DE L'ARTICLE f DU PROTOCOLE NO 4DU 16.11.1963 ET DE L'ARTICLE 1 DU PROTOCOLE NO 12 DU 04.11.2000 ALA CONVENTION DE SAUVEGARDE DES DROITS DE L'HOMME ET DES LIBERTES FONDAMENTALES

ATTENDU QUE Varticle 26 du Facte International relatif aux droits economiques, sociaux et culturels, fait a NEW YORK le 19.12.1966 et approuve par la loi du 15.05.1981, present que: « Toutes les personnes sont eg ales devant la loi et ont droit sans discrimination a une egale protection de la loi. A cet egard, la loi doit interdire toute discrimination et garantir a toutes les personnes une protection egale et efficace contre toute discrimination, notamment de race, de couleur, de sexe, de langue, de religion, d'opinion politique et de toute autre opinion, d'origine nationale ou sociale, de fortune, de naissance ou de toute autre situation »;

QUE Varticle 14 de la Convention de Sauvegarde des Droits de VHomme et des Liberites Fondamentales du 04.11.1950 stipule que :« La jouissance des droits et liberites reconnus dans la presente convention doit etre assuree, sans distinction aucune, fondee notamment sur le sexe, la race, la couleur, la langue, la religion, les opinions politiques ou toutes autres opinions, Vorigine nationale ou sociale, Vappartenance a une minorite nationale, la fortune, la naissance ou toute autre situation»;

QUE selon Varticle 4 du Protocole n0 4 du 16.11.1963 d la Convention de Sauvegarde des Droits de VHomme et des Liberites Fondamentales, reconnaissant certains droits et liberites autres que ceux dejd dans la Convention et dans le Premier Protocole Additionnel d la Convention, tel qu'amende par le Protocole n0 11, «Les expulsions collectives d'etrangers sont interdites »;

QUE Varticle 1 du Protocole n0 12 d la Convention de Sauvegarde des Droits de VHomme et des Liberites Fondamentales du 04.11.2000 prevoit que: «La jouissance de tout droit prevu par la loi doit etre assuree, sans discrimination aucune, fondee notamment sur le sexe, la race, la couleur, la langue, la religion, les opinions politiques ou toutes autres opinions, Vorigine nationale ou sociale, Vappartenance a une minorite nationale, la fortune, la naissance ou toute autre situation. Nul ne peut faire Vobjet d'une discrimination de la pari d'une autorite publique quelle qu'elle soit fondee notamment sur les motifs mentionnes au paragraphe 1 »;

ATTENDU QU'il appariient a chaque Etat d'examiner au cas par cas la demande des interesses;

QUE la Belgique doit des lors des prononcer sur chaque demande et emettre en jugement individuel ; que ce pays doit prendre en consideration tous les elements contenus dans chaque dossier;
QUE conformement aux dispositions internationales precitees, aucune decision collective ne peut etre adoptee par les autorites Beiges ;
QUE cependant depuis peu, la Belgique conclut des accords avec certains pays ; que ces accords ont pour but d'organiser le rapatriement massif et collectif vers leurs pays d'origine, des candidats refugies dont la demande d'asile ou d'autorisation de sejour a ete rejetee par la Belgique ;
QUE VEtat Beige reserve un traitement different aux etrangers selon que ceux-ci proviennent ou non d'un pays avec lequel la Belgique a conclu un «accord de rapatriement» ; que de toute evidence, il s'agit d'une nouvelle politique visant a faciliter d acclereler Vexpulsion des candidats en autorisation de sejour;
QU'en Voccurrence, le requerant a ete victime d'une discrimination manifeste en raison de son pays d'origine, discrimination interdite par les dispositions internationales mentionnees ci-dessus;
QUE le dossier du requerant n'a pas ete examinee par VEtat Beige, avec le serieux requis en raison de sa seule nationalite;
QU'avant meme d'avoir entendu le recit des ressortissants turques, les autorites beiges ont un a priori negatif a Vegard de ceux-ci;
QU'en prenant les decisions litigieuses, VEtat Beige a meconnu les conventions internationales precitees auxquelles il a adhere ;
QUE les decisions attaquées ne sont des lors pas conformes a Varticle 26 du Facte International de New York du 19.12.1966, a Varticle 14 de la Convention de Sauvegarde des Droits de VHomme et des Liberies Fondamentales du 04.11.1950, a Varticle 4 du Protocole n0 4 du 16.11.1963 et a Varticle du Protocole n0 12 du 04.11.2000 a la Convention de Sauvegarde des Droits de VHomme et des Liberies Fondamentales ; que le second moyen est serieux; »

3.5. Verzoekende partij is in essentie de mening toegedaan dat de bestreden beslissing deel uitmaakt van een nieuw beleid gericht op het vergemakkelijken van verwijdering van vreemdelingen die een aanvraag tot verblijf hebben ingediend. Verzoekende partij meent het slachtoffer te zijn van discriminatie omwille van haar herkomst en meent dat haar dossier niet ernstig onderzocht werd.

3.6. Met betrekking tot artikel 14 EVRM dient te worden opgemerkt dat in overeenstemming met deze bepaling niet alleen de in het Verdrag, maar ook in de aanvullende protocollen gegarandeerde rechten en vrijheden zonder discriminatie verzekerd moeten worden (J. VANDE LANOTTE en G. GOEDERTIER, Overzicht publiek recht, Brugge, Die Keure, 2001, 343). Met haar betoog dat slechts bestaat uit gratuite beweringen toont verzoekende partij echter niet aan dat uit de bestreden beslissing enige discriminatie met betrekking tot de door het EVRM of de aanvullende protocollen verzekerde rechten en vrijheden kan afgeleid worden. Immers, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt, blijkt uit het administratief dossier en de bestreden beslissing dat de verwerende partij in haar beoordeling rekening heeft gehouden met alle door de verzoekende partij aangevoerde elementen en gemotiveerd heeft waarom deze elementen niet verantwoordend dat zij haar aanvraag in België kan indienen. De Raad wijst erop dat de verwerende partij in haar beoordeling van de ingeroepen buitengewone omstandigheden in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet over een ruime discretionaire bevoegdheid beschikt. Aangezien de bestreden beslissing conform de Vreemdelingenwet genomen is en er niet blijkt dat verwerende partij de bepalingen van deze wet op een discriminerende wijze heeft toegepast kan ook niet besloten worden dat artikel 26 van het BuPo-verdrag geschonden werd.

3.7. Het tweede middel kan niet worden aangenomen.

3.8. In een derde middel voert verzoekende partij de schending aan van artikel 3 EVRM alsook van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen.

Verzoekende partij betoogt als volgt:

“TROISIEME MOYEN PRIS DE LA VIOLATION DE VARTICLE 3 DE LA CONVENTION EUROPEENNE DES DROITS DE VHOMME DU 04.11.1950. AINSI QUE DES ARTICLES 2 ET 3 DE LA LOI DU 29.07.1991 SUR LA MOTIVATION DES ACTES ADMINISTRATIFS
ATTENDU QU'un refoulement sur des frontieres dangereuses pour la vie, la securite ou la liberie de la personne en cause constituerait un traitement inhumain contraire a Varticle 3 de la Convention Europeenne des Droits de VHomme du 04.11.1950;
QUE Varticle 3 de la Convention Europeenne des Droits de VHomme prévoit que, « Nul ne pent etre soumis a la torture ni a des peines ou traitements inhumains ou degradants »;

QU'en interdisant les traitements inhumains, l'article 3 de la Convention Européenne des Droits de l'Homme impose aux parties contractantes de ne pas renvoyer les réfugiés dans un pays où ils craindraient pour leur vie ou leur liberté ;

ATTENDU QUE la loi du 29.07.1991, relative à la motivation formelle des actes administratifs, dispose, en son article 2, que les actes administratifs des autorités administratives visées par l'article 1er doivent faire l'objet d'une motivation formelle ;

QUE conformément à l'article 3 de la loi du 29.07.1991, la motivation exigée consiste en l'énoncé dans l'acte des considérations de droit et de fait ;

QUE la motivation doit être adéquate, précise et pertinente, c'est-à-dire répondre aux faits et ne peut en aucun cas être une simple motivation d'appréciation subjective (C.E., 07.06.1995, n° 53.583; C.E. 05.07.1995, n° 54.317; C.E., 07.09.1995, n° 55.056; C.E., 16.01.1996, n° 57.531);

QUE la motivation doit reposer sur des faits réels et non sur un jugement de valeur du récit a priori considéré comme faux (C.E., 26.08.1994, n° 48.810);

QUE la motivation doit être d'autant plus scrupuleuse lorsqu'elle aboutit à la conclusion que la demande est manifestement non fondée (C.E., n° 56.754, 08.12.1995; C.E., n° 57.708, 22.01.1996);

QU'il a été jugé qu'il y a lieu de tenir compte de l'ensemble des éléments du dossier et pas seulement des éléments défavorables à la reconnaissance du statut de réfugié (C.E., 16.01.1996, n° 60.093; C.E. 28.10.1997, n° 69.217);

ATTENDU QU'en l'espèce, les décisions du délégué de Madame le Secrétaire d'Etat à l'Asile et la Migration, à l'Intégration Sociale et à la lutte contre la pauvreté, datées du 11.03.2013, notifiées le 13.03.2013, ne répondent pas aux exigences nécessitées par les dispositions précitées;

a) Décision estimant irrecevable la demande d'autorisation de séjour introduite le 31.01.2012 sur base de l'article 9 bis de la loi du 15.12.1980 sur les étrangers

1. ATTENDU QUE c'est à tort que l'Etat Belge estime que la durée de la procédure, de moins de six mois, n'était pas de nature telle qu'elle puisse être considérée comme anormalement longue;

ALORS QUE le requérant séjourne en Belgique sans discontinuité depuis décembre 2009; qu'il y a lieu de prendre en considération la durée de ce séjour, dès lors que celle-ci a permis au requérant de s'intégrer parfaitement en Belgique ; que la durée de la procédure d'asile importe peu ;

2. ATTENDU QUE c'est à tort que l'Etat Belge conteste les affirmations du requérant selon lesquelles il lui est impossible d'introduire la demande d'autorisation de séjour depuis son pays d'origine dès lors qu'il craint légitimement pour sa vie; que c'est également de manière inappropriée que l'Etat Belge conteste la révocation par le requérant de l'article 3 de la CEDH et de l'article 1 du Traité de NEW YORK du 10.12.1984;

ALORS QUE le requérant craint légitimement pour sa vie s'il rentre dans son pays d'origine en Turquie; qu'il a longuement exposé les motifs de sa fuite ainsi que les persécutions endurées durant sa procédure d'asile ; que l'Etat Belge ne peut dès lors ignorer ces éléments;

3. ATTENDU QUE c'est à tort que l'Etat Belge considère que l'article 8 de la CEDH n'est pas applicable au cas d'espèce ;

ALORS QUE plusieurs membres de la proche famille du requérant résident légalement en Belgique ; qu'ils hébergent d'ailleurs l'intéressé et pourvoient à ses besoins ;

QUE le requérant se prévaut dès lors d'un bon droit de l'article 8 de la CEDH;

ATTENDU QUE c'est à tort que selon l'Etat Belge, les éléments invoqués par le requérant ne justifient pas l'introduction en Belgique de la demande d'autorisation de séjour;

ALORS QUE dans un arrêt du 06.03.2001, le Conseil d'Etat a relevé que: «Des circonstances "exceptionnelles" ne sont pas des circonstances de force majeure; il faut mais il suffit que l'intéressé démontre d'un tout le moins qu'il lui est particulièrement difficile de retourner demander l'autorisation visée dans son pays d'origine ou dans un pays où il est autorisé à séjourner» (CE, 06.03.2001, n° 93.760, Rev. Dr. Etr., 2001, n°113, pp. 217 et suiv., spec. 219) ;

QU'en l'espèce, le requérant s'est vu contraint de fuir la Turquie en décembre 2009 en raison des persécutions subies ;

QUE le requérant craint dès lors légitimement pour sa vie s'il devait retourner en Turquie afin d'introduire une demande 9 bis auprès des représentants des autorités belges;

QU'au vu de ces circonstances, il est particulièrement difficile pour le requérant de retourner demander l'autorisation de séjour en Turquie ;

b) Annexe 13

ATTENDU QUE l'annexe 13 est motivée sur base de l'article 7 alinéa 1,1 de la loi du 15.12.1980 en ces termes : «U demeure dans le Royaume sans être porteur des documents requis par l'article 2 : l'intéressé n'est pas en possession d'un passeport valable et/ou d'un visa valable »; /

ALORS QUE cette motivation est inadéquate ; /

QU'une motivation lacunaire, de pur style, équivaut à une absence de motivation;

QUE le troisieme moyen pris de la violation de l'article 3 de la Convention Europeenne des Droits de l'Homme du 04.11.1950, ainsi que des articles 2 et 3 de la loi du 29.07.1991 relative a la motivation formelle des actes/administratifs, est fonde ; »

3.9. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij is genomen. In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan zij is genomen.

Zo verwijst de bestreden beslissing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en motiveert zij dat de door de verzoekende partij aangevoerde elementen niet als buitengewone omstandigheden in de zin van voormelde bepaling aanvaard kunnen worden alsook waarom dit zo is.

Verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991.

Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

3.10. Verzoekende partij betoogt dat rekening moet worden gehouden met het geheel van de elementen en niet enkel met de negatieve elementen zoals de afwijzing van haar asielaanvraag. Zij stelt dat het verkeerd is dat de duur van de procedure niet als onredelijk lang kan worden beschouwd. Zij verblijft immers permanent op het Belgische grondgebied sinds december 2009 zodat de duur van haar verblijf in rekening moet worden gebracht aangezien dit haar toegelaten heeft zich te integreren op het Belgische grondgebied en aldus de duur van de asielprocedure zelf er weinig toe doet. Verder betoogt zij effectief te vrezen voor haar leven bij terugkeer naar het land van herkomst waarbij zij tijdens haar asielprocedure haar vluchtredenen heeft uiteengezet alsook de vervolgingen die zij heeft ondergaan zodat deze elementen niet mogen genegeerd worden. Verder benadrukt zij het feit dat zij meerdere familieleden op het Belgische grondgebied heeft die haar verblijf geven alsook middelen van bestaan. Tenslotte verwijst verzoekende partij naar een arrest van de Raad van State waaruit blijkt dat buitengewone omstandigheden geen overmacht moeten uitmaken en wijst zij nogmaals op het gevaar voor haar leven bij terugkeer.

3.11. De schending van de materiële motiveringsplicht dient gelezen in het kader van de schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

3.12. In de bestreden beslissing wordt toepassing gemaakt van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven."

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu heeft de verwerende partij de aanvraag van verzoekende partij om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard omwille van de vaststelling dat verzoekende partij niet heeft aangetoond dat er buitengewone omstandigheden zijn.

3.13. In haar aanvraag van 31 januari 2012 heeft verzoekende partij het volgende aangevoerd als buitengewone omstandigheden:

- schending van artikel 3 EVRM: leven in gevaar bij terugkeer,
- verblijfsduur op het Belgische grondgebied,
- integratie,
- artikel 8 EVRM.

3.14. Met haar betoog toont verzoekende partij niet aan dat elementen die zij in haar aanvraag aanvoerde als buitengewone omstandigheden, door de verwerende partij zouden zijn veronachtzaamd bij de beoordeling van deze aanvraag.

3.15. De Raad stelt verder vast dat verzoekende partij met haar uiteenzetting niet aantoonde dat de motivering in de bestreden beslissing foutief of kennelijk onredelijk zou zijn. Zoals blijkt uit de motieven wordt vooreerst gesteld dat de duur van de asielprocedure van verzoekende partij niet kan worden aanvaard als buitengewone omstandigheid die haar verhindert haar aanvraag in het land van herkomst in te dienen daar deze niet als onredelijk lang kan beschouwd worden. Immers heeft deze maar iets minder dan zes maanden geduurd. Waar de verzoekende partij betoogt dat zij reeds sinds 2009 op het Belgische grondgebied verblijft en zich in hoge mate geïntegreerd heeft, wijst de Raad erop dat de verwerende partij aangaande de elementen van integratie terecht geoordeeld heeft dat deze elementen behoren tot de gegrondheid van de aanvraag. De stelling van de verwerende partij dat de door verzoekende partij aangevoerde elementen van integratie niet als buitengewone omstandigheid, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, kunnen weerhouden worden is bovendien in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden*

en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend” (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Verzoekende partij toont geenszins aan dat deze elementen haar verhinderen haar aanvraag in het land van herkomst in te dienen.

3.16. Waar verzoekende partij weerom wijst op het gevaar voor haar leven bij terugkeer, wijst de Raad erop dat de verwerende partij niet kennelijk onredelijk stelt dat een loutere bewering niet volstaat maar dat verzoekende partij een begin van bewijs van haar beweringen dient bij te brengen. Verzoekende partij verwijst dienaangaande naar hetgeen zij heeft uiteengezet tijdens haar asielaanvraag. Evenwel blijkt dat deze asielaanvraag werd afgewezen zodat verzoekende partij zich niet meer kan steunen op deze elementen om een vrees voor haar leven bij terugkeer te laten gelden. Immers, met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM dient het volgende te worden opgemerkt. Artikel 3 van het EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Aldus werd reeds door de asielinstanties getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>), hetgeen niet het geval was. Door slechts te blijven hameren op de redenen waarom zij haar land van herkomst verlaten heeft, terwijl deze elementen reeds werden beoordeeld en niet afdoende werden bevonden, toont verzoekende partij geen schending van artikel 3 EVRM aan.

3.17. Voorts blijkt dat verzoekende partij slechts benadrukt dat zij familieleden heeft die verblijven op het Belgische grondgebied, doch door dit argument slechts te benadrukken, toont verzoekende partij niet aan dat de gemachtigde dienaangaande kennelijk onredelijk geoordeeld heeft dat verzoekende partij hiervan geen bewijzen bijbrengt – hetgeen steun vindt in het administratief dossier – en dat bovendien de verplichting terug te keren om de aanvraag vanuit haar land van herkomst in te dienen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op gezins- of privéleven. Verzoekende partij toont geenszins aan dat het ‘beweerdelijk’ hebben van familieleden op het grondgebied, zodat al de vraag kan gesteld worden of verzoekende partij zich effectief kan beroepen op de toepassing van artikel 8 EVRM, haar verhindert haar aanvraag in het land van herkomst in te dienen. Zelfs indien zou aangenomen kunnen worden dat verzoekende partij een gezin vormt met personen die over een verblijfsrecht beschikken, moet worden gesteld dat zij hiermee niet aantoonbaar dat zij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in het land van herkomst of elders. Het gegeven dat deze perso(n)en(en) regelmatig in België verblij(ft)(ven) laat immers niet toe te concluderen dat het voor deze perso(n)en(en) zeer moeilijk zou zijn om zich samen met verzoeker in Turkije of elders te vestigen. Er blijkt dan ook niet dat op verweerder enige, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting zou rusten om verzoeker toe te laten de aanvraag in België in te dienen en toe te laten tot verblijf in het Rijk.

3.18. Het derde middel kan niet worden aangenomen.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig september tweeduizend dertien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER